

Hoofdstuk 1

Karlijn keek om zich heen. Grappig dat zo'n vliegveld in een ander land er ook meteen zo heel anders uitzag. En zeker hier aan de andere kant van de wereld.

Johannesburg was natuurlijk niet te vergelijken met Amsterdam.

De groep reizigers waar ze twee weken lang mee zou optrekken, verzamelde zich langzaam rond de gids die een bord met de naam van de reisorganisatie erop omhoog hield. Ze had zichzelf en haar reisgenoot al gemeld en stond nu bij de koffers te wachten tot de groep compleet was. Verschillende mensen moesten nog even geld opnemen. Er was maar één enkele geldautomaat, dus dat kon even duren. Maar dat vond ze niet zo'n ramp. Ze hield van mensen kijken en er was hier genoeg te zien.

Karlijn schrok toen er achter haar een boze stem klonk.

‘Wat doe jij hier?’

Ze draaide zich om en zag een lange blonde man die haar kwaad aan keek.

‘Tim!’

Hij herhaalde: ‘Wat doe jij hier?’

Zijn ijzige blik deed pijn. Nog steeds. Maar ze negeerde de emoties die in haar opborrelden en zei rustig: ‘Dat kan ik ook aan jou vragen. Ik neem aan dat we allebei van plan zijn vakantie te houden.’

Tim knikte, maar zijn stem klonk nog steeds afgemeten en nijdig. ‘Dat was wel onze bedoeling. Simone en ik hebben het erg druk gehad de laatste maanden. Zo’n georganiseerde reis leek ons ideaal om weer wat tijd samen door te brengen.’

Ze wist dat het een compromis moest zijn. Voor zover ze zijn op luxe gestelde vriendin kende, zou die veel liever in een resort aan het strand verblijven. Maar dat hield hij nog geen dag vol. Tim zou het liefst op de bonnefooi rondtrekken met een camper of een tentje. Raar eigenlijk dat je dat soort dingen nog steeds doorzag.

Karlijn glimlachte. ‘Voor ons geldt ongeveer hetzelfde. Rico moest er nodig eens tussenuit.’

‘Rico? Ik wist niet dat je een vriend had.’

‘Sinds een paar maanden.’

Niet dat hij daar iets mee te maken had, eigenlijk. Maar het was het beste om hem te behandelen als een willekeurige kennis. En die zou ze ook gewoon antwoord gegeven hebben.

Hij knikte en leek eindelijk iets minder afwijzend. ‘Dat scheelt. Het moet mogelijk zijn om elkaar een beetje te ontlopen.’

Karlijn schoot in de lach. ‘Als we met twintig anderen in een bus door Zuid-Afrika reizen? Dat lijkt me toch knap lastig.’

Hij zuchtte. ‘Daar heb je ook wel gelijk in.’

‘Ik zie het probleem niet. Het is drie jaar geleden en we zijn allemaal redelijke en volwassen mensen.’

‘Dat hoop ik.’

Ze trok haar wenkbrauwen op. ‘Wat bedoel je? Volgens mij heb ik je nooit reden gegeven om iets anders te denken.’

Hij kreeg geen kans om te antwoorden, want een hoge stem vroeg op precies dezelfde manier als Tim het daarvoor gedaan had: ‘Wat doe jij hier?’
Het was bijna grappig. De blik in de ogen van de hoogblonde, jonge vrouw die ...